

16
Pescaria Violeta

BIBLIOTECA TEATRALĂ
EDATĂ DE
SOCIETATEA PENTRU FOND DE TEATRU ROMÂN.

Nr. 22.

Slugă la doi stăpâni

COMEDIE ÎN 2 ACTE

după C. Goldoni

de

Z. BÂRSAN

Ediția II-a.

EDITURA
LIBRĂRIEI CIURCU BRAȘOV.
1924.

BIBLIOTECA TEATRALĂ
EDATĂ DE
SOCIETATEA PENTRU FOND DE TEATRU ROMÂN.

Nr. 22.

Slugă la doi stăpâni

COMEDIE ÎN 2 ACTE

după C. Goldoni

de

Z. BÂRSAN

Ediția II-a.

EDITURA
LIBRĂRIEI CIURCU BRAȘOV.
1924.

859.0 - 2.

563004I

PERSOANELE.

Valeria, în haine de bărbat, sub numele de Eugen.

Florin, logodnicul ei.

Spiridon.

Un hamal.

Un chelner.

O voce d'afară.

(O stradă; la dreapta, un hotel).

Biblioteca Județeană
— CLUJ —

563.004

14
1983

Pericamii Violete

ACTUL I.

SCENA I.

Spiridon (șezând pe o bancă). Sunt sătul de atâta așteptare. Stăpânul meu îmi dă puțin de mâncare și și după acest puțin, cât trebuie să oftezi. În oraș, e la amiazi, dar în stomacul meu a trecut amiaza de două ceasuri. Alți călători cum ajung într'un oraș, se duc drept la restaurant; stăpânul meu însă își lasă și cufăr și toate, la poștă, face vizite . . . și nici nu'i pasă de biata slugă; și apoi se mai zice că: „Stăpânii să fie serviți, din toată inima“. da! . . . dar ar trebui să li se spună și stăpânilor, să aibă mai multă dragoste omenească, pentru slugile lor. — Iată un hotel, hm!... ce miros amețitor îmi isbește nasul! Doamne cum m'aș duce eu de bucuros înăuntru, să văd nu cumva are să îmi dea ceva de lucru, pentru bietecele mele măsele... dar săracul de tine Spiridoane, punga ți-e tot așa de goală, ca și stomacul. Ufl cum m'am săturat de slujit! Ei, dar ce să fac!? Altceva n'am învâțat, săracul de mine.

SCENA II.

Florin, un hamal, c' un cufăr, Spiridon.

Hamalul. D-le nu mai pot, e prea greu D-le!

Florin. Iacă aici e hotelul.

Hamalul. Ajută-mi D-le, că'mi cade.

Florin. Incă vr'o câțiva pași.

Spiridon. (ap) Aici pot să câștig ceva. (tare) Să'ți ajut eu D-le!

Florin. Pune mâna!

Spiridon. Iacă-tă-mă! (la cușărul pe umeri și împinge pe hamal.)

Florin. Bravo!

Spiridon. Dar nu'ți greu de loc D-le (împletecîndu-se întră cu cușărul în hotel.)

Florin. Uite, la ăsta; așa trebuie să'ți apuci.

Hamalul. Nu ie vina mea D-le, că sunt așa de slab; eu sunt băiat de domn!

Florin. Ce-a fost tată-tău?

Hamalul. Tatăl meu! Ei D-le tatăl meu, trăgea pielea oilor peste urechi!

Florin. Ești un prost! (vrea să între în hotel.)

SCENA III.

Spiridon (întră). Cușărul se închină cu sănătate; e în odaia D-voastră.

Florin. E bun hotelul ăsta?

Spiridon. Princiar! Paturi bune, odăi frumoase, o bucătărie . . . o bucătărie, D-le, din care vine un miros, de te amețește.

Florin. Dar tu dragul meu, tu ce faci?

Spiridon. Eu sunt un servitor D-le!

Florin. De unde ești?

Spiridon. De fel sunt din Slatina!

Florin. Ai stăpân?

Spiridon. Deocamdată . . . nu, n'am nici unul . . . pentrucă . . .

Florin. Așa-dară n'ai?

Spiridon. Puteți să vedeți că n'am! (ap.) Stăpânul meu nu-i aici, nu mint!

Florin. Vrei să vi la mine?

Spiridon. Cu plăcere. (ap.) Dacă nu mi-o fi bine schimb. (tare.) Cât îmi dați?

Florin. Cât îți da stăpânul tău?

Spiridon. 200 de Lei pe lună, mâncare și băutură să trăiți.

Florin. Atâta pot să ți dau și eu.

Spiridon. Apoi nu D-le. D-voastră, să mi dați mai mult, pentru că vreau să fie mai bine.

Florin. Ei, cât?

Spiridon. Să mi mai dați pe fiecare zi, câte 1 Leu pentru tutun.

Florin. Bine.

Spiridon. Ne-am învoit!

Florin. Mi-ar plăcea să am unele informațiuni despre purtarea ta, de mai nainte.

Spiridon. Duceți-vă numai la Slatina D-le, acolo fiecare om poate să vă spuie cine sunt eu!

Florin. Aici nu cunoști pe nimeni?

Spiridon. Nu! Am venit, — abia azi dimineață!

Florin. Imi pari un băiat cum se cade, am să văd, dacă nu mă'nșel.

Spiridon. Da D-le; sunt foarte cum se cade. Pune-mă numai la probă și ai să vezi!

Florin. Iată 1 Leu pe ziua de azi și acum du-te la poștă și vezi dacă sunt scrisori pentru mine; pentru Florin Negreanu și vino degrabă.

Spiridon. La ordin! Comandați până viu și prânzul D-le.

Florin (zâmbind.) La ordin! (ap.) Drăguț băiat; am să încerc cu el! (Întră în hotel).

SCENA IV.

Spiridon. Pe fiecare zi 1 Leu mai mult, asta face trei-zeci de Lei pe lună. Ş'apoi am minţit, am minţit, când am spus, că stăpânul meu celălalt îmi dădea 200 de Lei . . . am minţit; îmi dădea numai 150 . . . ş'apoi pe D-l Noreanu, nici nu'l mai pot vedea, e un prost . . . un om tânăr, care n'are nici barbă şi nu prea pricepe mult; ducă-se cu D-zeu! Ş'acum haide la poştă pentru noul meu stăpân! (Se întâlneşte cu Valeria.)

SCENA V.

Valeria (în haine de bărbat sub numele de Eugen Noreanu.) A! aicea mă aştepti?

Spiridon. Da sunt aici; te-am aşteptat D-le!

Valeria. Şi de ce aici şi nu în piaţă?

Spiridon. M'am plimbat puţin p'aici D-le, ca să'mi stâmpăr foamea.

Valeria. Du-te la poştă şi adu-mi cufărul aici la hotel.

Spiridon (ap.) În hotel, acolo e celălalt stăpân.

Valeria. Şi întreabă dacă sunt scrisori pentru mine; pentru Eugen Noreanu şi pentru Valeria Noreanu sora-mea, care s'a îmbolnăvit pe drum, în-telegi? (iese.)

Spiridon. Înţeleg! Să vezi încurcătura dracului. (pauză.) Ei asta-i bună! câţi nu sunt cari caută un stăpân şi eu am doi; dar ce dracul să mă fac? Nu, eu nu pot să'i servesc pe amândoi, nu pot, nu pot. . . Adecă de ce să nu pot? Dacă'i servesc 'pe amândoi voiu fi plătit duplu şi voiu căpăta şi mâncare duplă, şi dacă s'o afla, ce am să pierd? nimic.

Dacă mă dă unul afară, rămân la celălalt; pe câtă vreme voi fi un băiat cinstit, am să 'ncerc și chiar dacă ar ține comedia asta' numai o zi, tot am să încerc. Nu zău, are haz; acum hai la poștă [pentru amândoi! (iese).

Valeria (intră.) Tare mi-e frică, să nu mă descopere cineva. M'am îmbrăcat în hainele fratelui meu și am plecat să încasez niște datorii ale lui și să'mi urmăresc în acelaș timp și pe iubitul meu logodnic Florin. Numai de nu m'ar recunoaște cineva. Pe D-nul Gherasim, care m'a recunoscut, l-am rugat să nu mă dea de gol, cu el am terminat-o lesne. De mi-aș întâlni acum și logodnicul, ar fi admirabil. Dar cine știe dacă-i voi da de urmă. Cu credința în steaua mea protectoare și în dragostea mea, D-zeu îmi va ajuta. Dragul meu Florin a trebuit să plece în urma aceluia duel afurisit. A, vine cineva! (iese în dreapta și imediat intră din stânga Florin.)

SCENA VII.

Spiridon. (vine c'un hamal, care duce un cuțar, zărind pe Florin.) Drace iată; stăpânul meu celalt. (cătră hamal) Șterge-o prietene. Șterge-o și așteaptă-mă la colț. (Il împinge.)

Florin (pe gânduri.) Da neapărat, trebuie să mă întorc.

Spiridon. Iacă-tă-mă și eu, ce-i porunca?

Florin. Spiridoane, vi cu mine la Câmpina?

Spiridon. Când?

Florin. Acum!

Spiridon. Fără să mâncăm de-amiazi D-le?

Florin. Intâi să mâncăm ș'apoi să plecăm.

Spiridon. Foarte bine, am să mă mai gândesc la masă.

Florin. Vi dela poștă?

Spiridon. Da!

Florin. Ai scrisori?

Spiridon. Da!

Florin. Dă-le 'ncoa.

Spiridon. La ordin (scoate 3 scrisori din buzunar, ap.) Vai de mine sunt amestecate! Nu știi, care sunt ale unuia și care sunt ale celuilalt; nu știu să cetesc.

Florin. (Plimbându-se gânditor.) Mi le dai odată!

Spiridon. Iacă-tă-le! (ap.) Vai de mine! (tare) D-le dragă, nu sunt toate trei ale D-tale. D le, am întâlnit pe drum un cunoscut vechi, i-am spus, că mă duc la poștă și m'a rugat să 'ntreb, dacă sunt scrisori și pentru stăpânu-său. Mi se pare, că e între ele una a D-lui, dar eu nu știu să cetesc și nu știu care e.

Florin. Dă le numai încoace. Am să văd eu!

Spiridon. Iacătă-le! Mi-ar plăcea foarte mult să'l pot servi pe prietenul meu!

Florin. Ce văd? Pentru Valeria Noreanu din Câmpina.

Spiridon. Ați găsit scrisoarea camaradului meu!

Florin. Cine e camaradul tău?

Spiridon. Un servitor! il chiamă . . . Ilie.

Florin. La cine servește?

Spiridon. Nu știu!

Florin. Dacă ți-a spus să iai scrisorile pentru stăpânul său, trebuie să'ți fi spus și numele.

Spiridon. De bună samă.

Florin. Cum îl chiamă.

Spiridon. Nu. . . nu pot să-mi aduc aminte.

Florin. Cum?

Spiridon. Mi-l-a scris p'o bucată de hârtie.

Florin. Unde-i hârtia?

Spiridon. Am pierdut-o. (ap.) Am să ies eu din încurcătura asta.

Florin. Unde locuiește Ilie ăsta?

Spiridon. Cine?

Florin. Ilie.

Spiridon. Care Ilie? A da Ilie! nu . . . nu știu.

Florin. Atunci cum o să poți să-i duci scrisoarea!

Spiridon. Am vorbit să ne întâlnim în piața mare.

Florin. (ap.) Ciudată comedie!

Spiridon. (ap.) M'am dus dracului! (tare) Nu bine voiți, să-mi dați scrisoarea D-le?

Florin. Intâi s'o cetesc.

Spiridon. Pentru D-zeu, nu face asta! Sunt mari pedepse D le, dacă cineva deschide o scrisoare streină!

Florin. Ce'mi pasă mie! (desface scrisoarea).

Spiridon. Na! Ai desfăcut-o!

Florin. (Cetește pentru sine.) D-șoară, călătoria D-tale grabnică, a mirat pe toți prietenii; în sfârșit s'a auzit c'ați părăsit orașul în haine bărbătești și ați fugit după iubitul D-voastră Florin, a cărui nevinovăție e jumătate justificată. Cu proxima poștă sper a vă trimite vești mai multe. Al D-voastră servitor, Manuel.

Spiridon. (ap.) Nici prin cap nu'i trece, ce bătaie o să mănânc eu pentru asta.

Florin. (ap.) Valeria să fugă în haine bărbătești și să mă urmeze!! (tare) Du-te și caută pe Ilie ăla imediat și adu-l înapoi. Am să vă răsplătesc pe amândoi.

Spiridon. Dați-mi scrisoarea lui Ilie, vă rog. Ce o să'i știu eu spune, când va vedea-o desfăcută; o să'mi facă observări și eu sunt foarte simțitor, când e vorba de onoarea mea.

Florin. Onoarea ta, prostule! Spune-i c'a fost o greșală și n'a cetit-o nimenea. Dă fuga și adu-mi'l pe Ilie din pământ, ai auzit? (Iese.)

Spiridon. Adu-mi'l pe Ilie, ha! ha! din pământ ha!... ha!... Bine m'am descurcat. Dragă Spiridoane ești, numai minte. Dacă aș ști eu carte, m'aș face scriitor și aș face cărți de nuvele. Ce dracu să mă fac; nu pot să'i dau scrisoarea desfăcută. Stăpânul ăla fără barbă, e strașnic de afurisit. Imi vine ceva în minte. Am văzut, că unii lipesc scrisorile cu aluat; să încerc și eu. (Scoate o bucată de pâine din buzunar.) Imi pare rău de pâine, dar n'am ce'i face. (Amestecă pâinea în gură și când vrea s'o scoată îi alunecă pe gât.) O . . . ho! S'a dus. Trebuie să iau o altă bucată. (Ca mai înainte.) E în contra naturii mele. Să mai încerc odată. (îi succede cu mare greutate și lipește scrisoarea.) În sfârșit, s'a făcut. Cred c'am făcut-o bine. Nici n'o să poată vedea, c'a fost desfăcută. Acuma . . . ei drace, am uitat pe ăla cu cufărul. Ei prietine adu-l înapoi!

Hamalul (vine cu cufărul.) Mult m'ai ținut! Unde să'l duc?

Spiridon. În hotelul ăsta.

Hamalul. Și cine plătește?

SCENA VIII.

Valeria. (vine din hotel.) Țasta-i cufărul meu?

Spiridon. Da, să trăiți!

Valeria. Du-l în odaia mea!

Hamalul. Ce număr?

Valeria. Patru.

Hamalul. Ne-am învoit cu 10 Lei.

Valeria. Bine, bine! (Hamalul intră în hotel.) Ei sunt scrisori pentru mine?

Spiridon. Da D-le!

Valeria. Dă-le 'ncoa!

Spiridon. Una pentru sora D-tale!

Valeria. Dă-mi-o!

Spiridon. Indată! (i-o dă.)

Valeria. Scrisoarea a fost desfăcută!

Spiridon. Desfăcută? Nu se poate!

Valeria. Da! Ți spun c'a fost desfăcută și a fost lipită cu pâine.

Spiridon. Ei... ce stai să grăiești D-le!

Valeria. Cine a desfăcut-o? Ori spui drept... ori!... (îl ia de urechi.)

Spiridon. Gata... eu!... Eu am să vă spun adevărul. A greși e omenesc. Uite cum a fost D-le: la poștă a mai fost încă o scrisoare pentru mine și cum eu nu știu să cetesc, am desfăcut din greșală scrisoarea D-voastră în loc de a mea.

Valeria. Așa să fie?

Spiridon. Așa e pe onoarea mea.

Valeria. Ai cetit-o?

Spiridon. Nu zău, nu! Sunt niște slove, pe cari nu le cunosc.

Valeria. A mai văzut-o cineva?

Spiridon. Nu, Doamne ferește!

Valeria. Ai grijă!

Spiridon. O câtă vreme sunt om cinstit, atâta vreme trag nădejde să mor în patul meu, uite; — aș vrea să ai o cruce pe care să jur! Mi-am dat un pumn în cap când am văzut ce-am făcut. Ia uită-te și acum se mai simte cucuiul.

Valeria. Bine.. bine! (Cetește scrisoarea).

Spiridon (ap.) Merge bine. Bine c' a trecut și asta. Bravo Spiridoane! (Se lovește peste frunte) Tot am eucap.

Valeria. Ce-i?

Spiridon. O.... o musculiță, mi s'a pus pe frunte!

Valeria (ap.) Manuel, e un băiat credincios! (tare). Plătește hamalului și descuie eufărul. Când voi veni, mă voi schimba (li dă cheia).

Spiridon. Nu mâncăm?

Valeria Vom mânca atunci. (pleacă).

Spiridon. Toate merg bine! Mi se pare, c'aș putea servi și pe al treilea stăpân. Sunt un băiat cu-minte; plătesc cu 100 de Lei mai mult ca până acuma. (Pleacă afară).

O voce. Stăpânul tău e acasă?

Spiridon. Nu!

O voce. O să mănânce acasă?

Spiridon. Da!

O voce. Dă-i punga asta cu 2000 Lei; mă întorc peste o jumătate de oră! Adio!

SCENA IX.

Spiridon. (reîntrând.) Pare că l-aș cunoaște pe ăsta. Ha!... ha... călătorie fericită. Nici nu mi-a spus la care dintre stăpâni, să'i dau banii.

Florin (întră). Ei, ai găsit pe Ilie?

Spiridon. Nu! Dar am găsit pe un altul, care mi-a dat o pungă cu 2000 Lei.

Florin. Două mii de Lei?! De unde și cum?

Spiridon. Spune-mi sincer D-le... dar sincer să'mi spui: aștepți D-ta bani de undeva?

Florin. Da! Tocmai pentru asta fusei acum în oraș...

Spiridon. Apoi dacă-i așa, banii eștia de sigur sunt ai D-tale.

Florin. Dar ce ți-a spus ăla, care ți i-a dat?

Spiridon. Să'i dau stăpânului meu?

Florin. Apoi bine prostule, nu sunt eu stăpânul tău? (Bagă banii în buzunar.)

Spiridon. (ap.) Nu știe nimic de celălalt.

Florin. Nu ți-a spus cum îl chiamă?

Spiridon. Nu! Imi venea foarte cunoscut, dar nu îmi aduc bine aminte, de unde?!

Florin. O fi fost neguțătorul, Gherasim Ardeanu!

Spiridon. Da, el trebuie să fi fost.

Florin. Ascultă, nu uita de Ilie.

Spiridon. La ordin. După masă, am să mă duc să'l caut.

Florin. Bine. Să mâncăm ceva ș'apoi să te duci imediat să'l cauți și să'l aduci la mine. (Întră în hotel.)

Spiridon. Să'l caut. Unde să știu eu să'l găsesc. Mai bine caut ceva, ce știu că pot să găsesc: O mâncare bună. De sigur am avut, — trebuie s'o mărturisesc singur... mai mult noroc, decât minte, că am putut să predau banii, adevăratului posesor.

(Cortina.)

ACTUL II.

(Odaie în hotel, c'o uşe în fund şi cu două uşi laterale.)

SCENA I.

Spiridon. (singur.) Tot sunt eu un om fără noroc, din doi stăpâni nu vine nici unul la mâncare. Am auzit adeseori, că Domnii nu prea au inimă; nu prea sunt sigur de asta, dar că n'au stomac, asta e sigur. Se vede, că se gândesc la toate după lumea asta, numai la mâncare nu; iar eu mă gândesc numai la mâncare şi la nimic altceva. De vor veni amândoi deodată la mâncare, mi s'a dus dracului tot planul, căci n'o să-i pot servi pe amândoi deodată! Tăcere! Iată unul! Poate să am noroc.

SCENA II.

Florin. Ei ai găsit pe Ilie?

Spiridon. V'am spus, c'am să'l caut, după ce vom mânca.

Florin. Cum?

Spiridon. E imposibil să'l găseşti pe Ilie, înainte de masă.

Florin. Măi omule, tu nu te gândeşti decât la mâncare.

Spiridon. Asta așa e! Dar nu ştiu cum dracu se face, că nu prea am noroc să mi se împlinescă gândul.

Florin. (ap.) Nu găsesc eu nici un mijloc să aflu dacă Valeria e aici! (Se plimbă de colo până colo.)

Spiridon. De ce n'ați venit mai curând la masă Domnule?

Florin. (ap.) Să se fi oprit undeva în vr'un hotel dela marginea oraşului?

Spiridon. De un ceas tot vrem să mâncăm și veniți și iar plecați și mergeți de colo-colo și vă învârtiți de o sută de ori. S'or fi stricat toate mâncările!

Florin. N'am vreme de mâncare! (ap.) Trebuie să mă duc la poștă, poate să gădesc ceva, apoi să dau o roată pe la toate hotelurile dela marginea orașului.

Spiridon (serios.) D-le, știți D-voastră, că în țara asta, fiecare trebuie să mănânce și cine nu mănâncă se îmbolnăvește.

Florin. Viu imediat. Dacă nu viu, nu mai mănânc până deseară; tu, dacă ți-e foame, cere ceva de mâncare.

Spiridon. O dacă'i așa, faceți-vă treburile.

Florin. Banii ăștia, îmi sunt prea grei. Pune i în cufăr, împreună cu tabacherea asta și inelul. (i dă tabacherea, punga și inelul.)

Spiridon. Cheia v'o aduc îndată.

Florin. Poți să mi-o dai mai târziu! Inainte de toate, fă pe dracu în patru și caută pe Ilie. (Iese).

SCENA. III.

Spiridon. Foarte bine a zis; sunt absolutisme și eu de aceeaș părere; dacă el nu vrea să mănânce, treaba lui, eu nu sunt învățat să rabd. Să pui numai lucrurile astea la loc, ș'apoi la masă (vrea să între în odaia lui Florin la dreapta.)

Valeria (prin ușa din mijloc). Aci Spiridoane!

Spiridon. Uf, celălalt!

Valeria. Nu ți-a dat ție D-l Gherasim o pungă cu 2000 Lei?

Spiridon. Ba da mi-a dat!

Valeria. Apoi de ce nu mi-ai dat-o?

Spiridon. A! A D-voastră era?

Valeria. Cum a D-voastră era? Ce ți-a spus când ți-a dat banii?

Spiridon. Mi a spus să'i dau stăpânului.

Valeria. Apoi bine prostule, cine-i stăpânul tău?

Spiridon. A da D-voastră. Să vezi D-le sânt o grămadă de lucruri, pe cari eu nu pot să le pricep. Trebuie să fie cineva om învățat. Eu ... eu ...

Valeria. Ține-ți gura dobitocule și dă punga încoace.

Spiridon. La ordin (ii dă punga.)

Valeria. Toți banii sânt aici?

Spiridon. Eu nu m'am atins, ferească-mă D-zeu!

Valeria. (ap.) Tot trebuie să'i număr.

Spiridon. (ap.) Afurisita asta de pungă, era gata să mă dea de gol.

Valeria. Spune-i hotelierului, că am un prietin la masă, astăzi.

Spiridon. Cum doriți să fiți serviți, câte feluri porunciți?

Valeria. Prietinul meu nu prea e omul formelor, 5 sau 6 feluri, dar ceva bun.

Spiridon. N'ați fi așa de buni, să'mi spuneți ordinea mâncărilor?

Valeria. Fă cum vrei, numai să fie bine. Eu am să viu cu prietinul; vezi să gădesc totul aranjat.

Spiridon. La ordinile D-voastră...

Valeria. Na pune hârtia asta în cufăr. Ai grijă e un cambiu de 5000 Lei.

Spiridon. Înțeles.

Valeria. Tabacherea du-o la un giuvaergiu să mi-o repare. (I-o dă și pleacă.)

Spiridon. Înțeles (o bagă în buzunar.) Acum să te văd Spiridoane. Mai întâi să pui bine hârtia asta și apoi ce-o fi, n'am vreme de pierdut. (strigă prin ușa de mijloc.) Heei să vie cineva. Trebuie să le arăt, că sunt un om de gust. O masă bună n'o face numărul felurilor, ci modul cum urmează bucațele. Asta am auzit-o eu de o mie de ori.

Chelnerul (întră.) Ei prietine ce'i porunca?

Spiridon. Stăpânul meu are să vie la masă, cu'n prietin bun. Aveți ce vă trebuie p'aici?

Chelnerul. Ei asta-i, poate să vie și cu 20. Noi ne pregătim într'o jumătate de ceas.

Spiridon. Bravos! Ce-o să-i aduceți la masă?

Chelnerul. Să'i facem 2 feluri, specialitățile birtului.

Spiridon. (ap.) Spusese 5 ori 6, 6 ori 8, puțină deosebire. (tare.) Bine. Ei cam ce feluri de mâncări o să ne dai?

Chelnerul. Intâi o supă, apoi rasol, pește și un frecando.

Spiridon. Trei feluri le cunosc bine; al patru-lea nu știu ce'i.

Chelnerul. Asta e o mâncare foarte bună, franțuzească.

Spiridon. Foarte frumos, până aici ne-am înțeles.

Chelnerul. Apoi să le dăm o pastetă de carne, friptură, salată și o budincă.

Spiridon. A din urmă iar nu știu ce-i. Ce dracu-i aia budi . . . dilinca?

Chelnerul. Budincă mă? Asta-i o mâncare foarte bună englezească.

Spiridon. A foarte frumos! Frumos; sunt mulțămît. Acum, cum să le așezăm noi, toate astea pe masă?

Chelnerul. Asta-i treaba mea.

Spiridon. Ce treaba ta? Par'că eu nu știu. Totul e să așezăm bine tacâmurile.

Chelnerul. De sigur. Uite ici vine . . . ca să zicem așa, supa; ici carnea, ici peștele . . . și dincolo frecandoul. (indică cu degetul în aer.)

Spiridon. Nu! Mie nu'mi place așa. În mijloc să nu fie nimic?

Chelnerul. Atunci trebuie să facem 5 feluri.

Spiridon. Bine, fă cinci feluri.

Chelnerul. În mijloc am putea să punem un blid mare cu sos.

Spiridon. Nu, nu, nu! În mijloc trebuie să stea supa . . .

Chelnerul. Atunci punem într'o parte carnea și într'o parte sosul.

Spiridon. Nu, nu, nu! Asta iar nu-i bine. Domnii d'ăștia ca D-ta, se pricep foarte bine la bucătărie, dar să puie o masă . . . să vii la Slatina să vezi! Uite, ici să zicem că-i asta masa, (ingenunche și desemnează pe podele: rupe din când în când câte o bucată din cambii, înseamnă farfuriile! Bagă de seamă, cum trebuie să stea, aceste 5 tacâmuri. Ici la mijloc, supa; pe partea asta carnea, ici sosul, ici peștele și ici aia. . . ailaltă nu știu cum dracul i-ai zis.

Chelnerul. Sosul stă prea departe de carne.

Spiridon. Nu'i nimic, l'aducem mai aproape.

SCENA V.

Valeria. (întră.) Ce faci acolo în genunchi ?

Spiridon. Ii arăt ăstuia, cum trebuie să puie o masă. (Se scoală.)

Valeria. Ce hârtie e aia ?

Spiridon. (ap.) M'am dus dracului e cambiul ?

Valeria. (ia o bucată de jos.) Asta-i cambiul meu!

Spiridon. (adună bucățile de hârtie.) Le lipim, le lipim și le facem la loc.

Valeria. Mișelule, așa îngrijești tu de lucrurile mele ? Ai merita o sută de bastoane, cap sec ce ești ! (îl lovește.)

Spiridon. Iartă-mă D-le ! Am greșit, am greșit, fiindcă D-l ăsta, nu știe să puie o masă.

Chelnerul. O să mă înveți tu !

Spiridon. Apoi să știi D-ta. Eu am învățat meșteșugul ăsta.

Valeria. Vezi'ți de treabă.

Spiridon. In ceeace privește punerea unei mese . . .

Valeria. Pleacă, n'auzi ?

Spiridon. Apoi nu mă dau nici pe cel mai mare mareșal de curte. (Iese.)

Chelnerul. Nu'l înțeleg de loc pe omul ăsta ; acum e prea cuminte, acum e prea prost.

Valeria. Mi se pare că numai face pe prostul. Te rog grijeste, ca să ne serviască imediat.

Chelnerul. Mi-a spus. să pregătesc 10 feluri.

Valeria. Ba pe dracul, 3 sau 4, pentru D-zeu e destul. Dacă ați avea potârnicchi, mi-ar face plăcere . . .

Chelnerul. Veți fi servit imediat. (Iese.)

SCENA VI.

Valeria. (Cetește jurnalul; chelnerul vine prin mijloc și duce în odaia Valeriei, la stânga, cele necesare pentru serviciul de 2 persoane, într'un coș. Așază apoi o masă mică cu farfurii și cuțite, între ușa din mijloc și cea din laturi și aduce sticle și pahare).

Spiridon. (întră cu supa). Dacă aveți plăcere să vă servesc D-le.

Valeria. Vino acum. (pornește).

Spiridon. Pardon, nu se cade să trec eu înainte.

Valeria. (ap.) Țta se ține tot de drăcii. (tare.) Ți-am mai spus să faci mai puține schimonoseli și glume și să fi mai atent. (întră în odaie.)

Spiridon. Stăpânul plătește bani grei și nu i se dă nimic cum se cade. Ce sărăcii de tacâmuri sunt astea? Și apoi supa, cine știe dacă e bună?! S'o gust (Scoate o lingură din buzunar și gustă). Eu port în tot'dauna, pușca la mine! Hm, nu e tocmai rea. Ar putea să fie și mai rea. (întră în odaia Valeriei.)

Chelnerul (Cu un blid cu carne.) Hei unde ești? Na carnea.

Spiridon. (Din odaie.) Aicea.

Chelnerul. Iute cu carnea; eu mă duc s'aduc al 2-lea fel. (pleacă.)

Spiridon. Să fie de miel ori de vițel? Mi se pare că'i de miel. Ia să văd. (gustă.) Nu'i de miel, e de vițel. Frumoasă și bună carne. (Vrea să meargă spre odaia Valeriei. Intră Florin.)

Florin. Incătrău?

Spiridon. (ap.) Drace!

Florin. Unde duci mâncarea?

Spiridon. Voiam să pun masa.

Florin. Ce masă?

Spiridon. Pentru D-voastră.

Florin. Să pui masa înainte de venirea mea?

Spiridon. V'am văzut pe fereastră, că veniți.

Florin. Ș'apoi cum, servești carne, înainte de supă?

Spiridon. Aici se mănâncă supa mai pe urmă, după salată.

Florin. Nu vreau să știu. Du carnea în bucătărie și adu supa.

Spiridon. Ascult.

Florin. Degrabă. După masă, vreau să dorm.

(Intră în odaie).

Spiridon. La poruncă. (fuge cu carnea, în odaia Valeriei).

Chelnerul (cu fricandoul.) Omul ăsta, te lasă tot'dauna să aștepți. Spiridoane!!

Spiridon. (In odaia Valeriei.) Aici-s! (vine.) Dragă pune masa, în odaia cealaltă, a venit celălalt. Adu degrabă supa...

Chelnerul. Bine, bine. (pleacă.)

Spiridon. Ce mâncare o mai fi și asta? Trebuie să fie fracondeul. (gustă). Nu'i rău, nu'i rău!

Chelnerul (vine cu coșul. Vrea să între în odaia lui Florin. Zărindu-l pe Spiridon :) E tot aici; mi se pare că ăsta s'atinge de mâncare. (Intră în odaia lui Florin).

Spiridon. Face să guști! (Duce fricandoul în odaia Valeriei și se reîntoarce imediat.) Trebuie să recunoști, că toate merg strună la hotelul ăsta. O, dacă aş putea să'i servesc pe amândoi, ar fi ceva ne mai pomenit. (Chelnerul vine din odaia lui Florin și merge spre mijloc.) Iute amice supa.

Chelnerul. Vezi tu numai de stăpânul tău; pe ăstălalt îl servesc eu.

563.004

Spiridon. Nu, nu! vreau să-i servesc eu pe amândoi. (Chelnerul vrea să ducă supa în odaia lui Florin.) Nu, nu dă o, o duc eu. Până atunci adu celălalt fel. (Iese, aduce carnea. Intră la Florin.)

Chelnerul. Țsta-i un drac și jumătate! Vrea să-i servească pe amândoi. Treaba lui, bacșișul tot n'am să'l scap. (Spiridon vine.)

Valeria. (Strigă din odaie). Spiridoane!

Chelnerul. Auzi, te strigă stăpânu-tău.

Spiridon. Indată!

Florin. (strigă.) Spiridoane!

Spiridon. Indată D-le, îndată. (vrea să-i ia Chelnerului carnea).

Chelnerul. Vreau s'o duc eu.

Spiridon. N'ai auzit. că pe mine m'a strigat? (ii smulge carnea și intră la Florin.)

Chelnerul. Are haz ăsta. Ar vrea să le facă el singur pe toate, . . . (pleacă și revine c'o tavă de potârniche). Trebuie s'aștept. Dacă le-aș duce eu, s'ar face numai ceartă.

Spiridon. (vine dela Florin).

Chelnerul. Iată potârnichele, pentru stăpânul tău.

Spiridon. Potârniche?

Chelnerul. Da, stăpânul tău le-a comandat! (Iese)

Spiridon. Ei asta-i bună! Cui să i le duc? Dracul știe care din doi, să le fi comandat. Dacă le duc, celui care nu le-a comandat, mă dau de gol; dacă m'aș duce să întreb la bucătărie, iar m'aș da de gol. A! Știu ce să fac; sunt cuminte eu, ori-ce s'ar zice. Voiu da la fiecare jumătate și treaba-i gata. (ia o farfurie și împarte) Una și una; dar mai rămâne una, ce să fac? Am s'o mănânc, ca să nu le

fac supărare. (o mănâncă). Gata. Acum totul e bine. Mai întâi să duc porția asta. (o farfurie, o lasă pe masă și una o duce la Valeria, când e înăuntru, vine Chelnerul.)

Chelnerul. Spiridoane!

Spiridon. Aicea-s. (apare)

Chelnerul. Iată budinca!

Spiridon. Așteaptă un minut; vin acum. (ia cea-laltă farfurie cu potârnică și merge în spre odaia lui Florin.)

Chelnerul. Ce faci? Pasărilor vin dincoace.

Spiridon. Știu, știu! Dar să vezi, stăpânul meu trimite una ăstuilalt. (întră la Florin.)

Chelnerul. Apoi dacă se cunosc, dacă sunt prietini, de ce nu mănâncă laolaltă?

Spiridon. (vine) Ce-i asta?

Chelnerul. Budincă englezească.

Spiridon. Cine a comandat-o?

Chelnerul. Stăpânul tău. (Iese.)

Spiridon. Ce dracu o mai fi și asta? Mirosul e superb, parcă-i cir. Hm! Dacă e un fel de cir, nu poate să fie rău. Ia să văz. (gustă). Drace nu-i cir, e mai bun ca cirul. (mănâncă repede.)

Valeria. (il strigă) Spiridoane!

Spiridon. Indată!

Florin. (din odaia lui) Spiridoane!

Spiridon. Indată! Bună mâncare, și se topește în gură. Să mai iau numai o bucatură, ș'apoi mă duc.

Valeria (vine din odaia ei și văzându-l că mănâncă îi dă un ghiont). Vii odată să servești, flămândule? (Iese.)

Spiridon. (pune farfuria pe pământ, o acopere cu'n șervet și vine după Valeria.)

Florin. (vine din odaia lui.) Spiridoane! Unde dracu-i omul ăsta?

Spiridon. Aicea-s stăpâne. (vine.)

Florin. Mai e ceva de mâncare?

Spiridon. Să 'ntreb.

Florin. Du-te de vezi, după masă vreau să dorm (întră).

Spiridon. (strigă pe ușe) Hei camarade, mai aduci ceva? Budelinga o țin pentru mine. (ascunde farfuria.)

Chelnerul. (cu friptura și salata.) Iată friptura și salata.

Spiridon. Iute fructele!

Chelnerul. Ei, ce te-a găsit așa grabă? (Iese.)

Spiridon. (duce friptura și salata, lui Florin.) Friptura s'o duc aici.

Chelnerul. Iată fructele; unde dracu ești acuși?

Spiridon (revine.) Ce-i?

Chelnerul. Fructele, mai vrea ceva?

Spiridon. Stai puțin (duce fructele la Valeria.)

Chelnerul. Țasta-i un om afurisit; e ca argintul viu; acum ici, acum colo.

Spiridon. (revine) Toată lumea e sătulă.

Chelnerul. Bravo! Asta'mi place.

Spiridon. Numai eu, mai sunt flămând! Acum pune masa și pentru mine.

Chelnerul. Da, da!

Spiridon. Bravo Spiridoane! Ai șterpelit budilinga și ăia habar n'au; sunt foarte mulțamiți de serviciul meu. Acum dacă am putut să servesc pe doi, am să mănânc cât patru! (Se pune și mănâncă budinca.)

Valeria (întră, îl vede.) A! Ai oprit budinca pentru tine, ticălosule. De ăștia 'mi ești? Stai că'ți arăt eu. (îl bate și pleacă.)

SCENA VII.

Spiridon. Asta nu se face. Dacă cineva nu-i mulțumit cu sluga, trebuie să'i dea drumul, (Intră Florin) dar nu să'l bată.

Florin. Ce zici?

Spiridon (lângă ușă). Nu'i iertat să bată cineva sluga, dacă nu-i a lui; asta-i o ofensă pentru D-l meu, ca și când l-ar bate pe el însuși.

Florin. Cine te-a bătut?

Spiridon. Nu știu, nu'l cunosc.

Florin. De ce te-a bătut?

Spiridon. De ce? Uite așa din nebăgare de seamă i-am scuipat pe papuc.

Florin. Și te-ai lăsat să te bată prostule? să'l faci de râs pe stăpânul tău? Așa slugă ești tu? Măgarule! Hei, apoi dacă'ți place să fii bătut, așteaptă. (El bate cu bățul, pe care l'a lăsat jos Valeria și întră în camera lui).

Spiridon (frecându-și umerii). Acum pot cu toată dreptatea, să zic și eu, că servesc pe doi stăpâni. Mi-am luat leafa de la amândoi, în bani gata.

Florin (intră). Dă'mi cheia dela cufăr prostule?

Spiridon. Iat-o.

Florin. Ai pus punga și tabacherea, înăuntru?

Spiridon. Taba. . . . Tabacherea nu.

Florin. Dă-o 'ncoa.

Spiridon. (se caută în buzunar și găsește amândouă tabacherile; ap.) Altă drăcie! Iar sunt amestecate; pe care să i-o dau?

Florin. Ei, ce tândălești?

Spiridon. (ap.) Intr'un noroc! (tare). Iat-o!

Florin. Doamne! Ce-i asta? . . . (o deschide.)

Da! E tabacherea cu portretul meu, pe care i-am dat-o Valerii.

Spiridon. (ap.) N'am nemerit-o! (tare). Nu'i asta a D-tale! Asta e... (îi dă pe cealaltă; Florin stă la masă.)

Florin. Pe asta de unde-o ai? Spune, spune drept, dacă ți e scumpă viața.

Spiridon. Cum să nu D-le. Uite cum e: tabacherea asta, e a mea.

Florin. Asta? Cine ți-a dat-o?

Spiridon. Am moștenit-o dela stăpânul meu cel dintâi.

Florin. Ai moștenit-o?

Spiridon. Da. Am slujit la unul, care a murit, D-zeu să'l ierte! Mi-a lăsat o mulțime de lucruri, pe care le-am vândut; mi-a mai rămas tabacherea asta.

Florin. (ap.) Doamne D-zeule! (tare). Când a murit stăpânul tău?

Spiridon. Sunt vreo opt zile.

Florin. Cum îl chema?

Spiridon. Nu știu; trăia incognito.

Florin. Incognito! Cât ai slujit la el?

Spiridon. Puțin; zece, două-spre-zece zile.

Florin. O nefericitul de mine! Ea a fost, nu mă mai pot îndoii. (tare.) Era tânăr?

Spiridon. Foarte tânăr.

Florin. N'avea barbă, nu'i așa?

Spiridon. Nici un fir.

Florin. De unde venia?

Spiridon. Am știut și mi-am uitat.

Florin. Nu din Câmpina?

Spiridon. Așa, din Câmpina.

Florin. (ap.) Fiecare cuvânt ce-l aud, e o lovitură de cuțit! (tare.) Ce boală a avut?

Spiridon. I-a venit așa o amețelă și a fost gata.

Florin. Unde l-a înmormântat?

Spiridon. Nici nu l'a înmormântat.

Florin. Ce?!

Spiridon. Nu aici. Un alt servitor, unul dela ei, a pus trupul într'o ladă și l-a dus acasă.

Florin. Servitorul acela, nu era cel care dimineață ți-a zis, să-i aduci scrisorile dela poștă?!

Spiridon. Da! Așa e! Ilie era.

Florin. (ap.) Nu mai e nici o îndoială. Ea a fost. Oboseala călătoriei și durerea, a omorît-o. Blăstămată soarte! Ce fără noroc m'am născut eu pe lume! (întră în odaie plimbându-se, își uită tabacherea lui pe o meșcioară.)

SCENA VIII.

Spiridon apoi Valeria.

Spiridon. Drace, dar asta ce-o mai fi! E disperat cu totul. Și doar n'am vrut, zău n'am vrut să-l prostesc cu poveștile mele. Am spus și eu, ca să scap de bătaie și atât. Hait iată pe celălalt.

Valeria. (cu o socoteală în mână; ap.) Gherasim a greșit; a socotit unele lucruri, de două-ori. Aici ești zăpăcitul? Ce stai aici de pomană?

Spiridon. Tocmai vream să mă duc să mănânc.

Valeria. (vede tabacherea.) Ce văd?

Spiridon. (ap.) Ce vede?

Valeria. Doamne! Tabacherea cu portretul meu, pe care i-am dăruit-o lui Florin. Trebuie să fie aici. (tare) Cum vine tabacherea asta aici?

Spiridon. E a mea

Valeria. A ta? Prostule!

Spiridon. Da, da, a mea e. Am slujit odată pe un domn, care a murit; am moștenit-o dela el.

Valeria. Ești în toate mințile?

Spiridon. Să fiu al dracului, dacă nu-i adevărat.

Valeria. (împreunându-și mânilor.) Să fie posibil?

Spiridon. (ap.) Cu minciuna asta, am scăpat de celălalt. Am s'o nimeresc poate și acum.

Valeria. Omule, spune drept și răspunde-mi curat, la fiecare întrebare: de unde venia stăpânul tău?

Spiridon. Din... Câmpina.

Valeria. A murit?

Spiridon. Murit!

Valeria. Cât e de atunci?

Spiridon. 10 sau 12 zile.

Valeria. (ap.) O, nefericită de mine. (tare.) Florin îl chema?

Spiridon. Da, Florin.

Valeria. Din Câmpina?

Spiridon. Din Câmpina.

Valeria. Și zici, c'a murit?

Spiridon. Gata!

Valeria. De ce boală a murit? (Florin intră.)

Spiridon. A căzut într'un canal — buf! și s'a isprăvit.

SCENA IX.

Valeria. (zărindu-l.) Florin!

Florin. Valeria! (își cade unul altuia în brațe).

Spiridon. (se dă înapoi.) Ptui, drăcia dracului, dar asta ce-o mai fi? (fuge zăpăcit prin mijloc).

Valeria. Trăești?

Florin. N'ai murit?

Valeria. Să mor? De unde și până unde?

Florin. Servitorul meu. Dar ție cine ți-a spus, c'aș fi murit?

Valeria. Servitorul meu!

Florin. Auzi ștregărie! Al meu, mi-a spus o mulțime de povești despre tine.

Valeria. Ș'al meu tot așa despre tine.

Florin. Trebuie să'i pedepsim aspru. Auzi ceminciuni să scoată? Va să zică, locuiești și tu în casa asta?

Valeria. Da! Hotelierul știe toată taina. Am venit azi dimineață.

Florin. Și eu. Și să nu ne vedem până acuma?

Valeria. Norocul a voit să ne chinuească puțin.

Florin. Înainte de toate, — trăiește fratele tău?

Valeria. Nu; din nefericire e mort. Am călătorit sub numele lui, ca să adun unele datorii. Aici am venit la negustorul Gherasim, a cărui fiică vrea să se mărite. Ei, dar acum s'a isprăvit... și dacă nu cumva ești tocmai tu ucigașul fratelui meu...

Florin. Știi toată povestea dintr'o scrisoare, ce ți s'a adresat aici...

Valeria. Cum ți-a căzut în mână?

Florin. Un servitor, al tău de sigur, a rugat pe servitorul meu, să meargă la poștă pentru el și să'i aducă scrisorile. Unde s'a ascuns diavolul?!

Valeria. Caută-i. Eu alerg puțin la Gherasim acasă, să potolesc neliniștea ce-am stârnit-o, sub numele fratelui meu și să'i vestesc despre apropiata noastră logodnă.

Florin. Iubita mea! (ii sărută mâna.)

Valeria. In curând am să mă întorc. (iese afară.)

Aici ești? Spiridon. Aici, D-le. (Florin sună; după o pauză vine primul chelner.)

SCENA X.

Chelnerul. Ce porunciți?

Florin. Chiamă pe servitorul meu și pe al celuilalt domn strein.

Chelnerul. Eu... eu nu cunosc decât pe unul și...

Florin. Nu cunoști pe servitorul meu?

Chelnerul. Nu. Cunosc pe unul, care mi se pare... e al celuilalt domn.

Florin. Al meu a fost adineaori aici.

Chelnerul. Să întreb la bucatărie. Cel pe care îl cunosc eu, vorbește acum, cu celalt Domn.

Florin. Trebuie să mi-i aduci aici, pe amândoi.
(Chelnerul iese.)

SCENA XI.

Florin. Ciudate lucruri s'au întâmplat azi! Jale, desnădejde și pe urmă, bucurie și fericire. Dela plâns la râs, e un pas foarte plăcut, în care uiți toate năcazurile. (stă la masă gânditor.)

Spiridon. (întră încet; ap.). Cu Domnul fără barbă, am scos-o bine la cale. Am aruncat toată vina, în spinarea lui Ilie. (Văzându-l pe Florin. Tare.) Ori ce s'ar zice dar proastă purtare! Domnul are nevoie de el, Domnul pleacă și el s'ascunde.

Florin. De cine vorbești tu?

Spiridon. De Ilie ăla! Mi-e drag, bată-l să-l bată, mi-e prietin bun, dar e un mare ștregar. Eu sunt o slugă, care e vrednică cât două altele.

Florin. Nu se știe. Dar ia spune-mi de ce m'ai zăpăcit cu poveștile tale, despre cazul morții...

Spiridon. Ilie mi le-a spus, pentrucă stăpânul lui, ăla fără barbă, voia să rămâie necunoscut. Mi-a dat tabacherea și mi-a spus s'o dau la reparat. Din nebăgare de seamă, ți-am dat-o D tale și ca să nu-i fac năcaz lui Ilie, înțelegi, dacă s-ar fi aflat — ți-am îndrugat toate poveștile alea. N'am crezut, zău, n'am crezut să dai D ta atâta ascultare minciunilor mele.

Florin. Celalt așa dar, care ți-a zis să'i iai scrisorile dela poștă, era servitorul D-șoarei Valeria?

Spiridon. Da Ilie!

Florin. Dar bine, cum ai putut tu să spui minciuni, când ți-am poruncit să spui adevărul.

Spiridon. Din dragoste pentru Ilie, am făcut-o.

Florin. Ilie și tu, sunteți o păreche de pungași!

Spiridon. (ap.) Prefer să fiu singur.

Florin. Aș face foarte bine, să vă trag câte o bătaie și lui Ilie și ție.

Spiridon. (ap.) Am să mănânc și porția lui Ilie. (tare.) Bateți-mă numai pe mine D-le și pe bietul Ilie iertați-l, nu'l mai spuneți stăpânului său. Il nefericiți pe săracul meu prietin!

Florin. (ap.) Pungașul, tot are inimă bună. (tare.) Uite am să vă iert pe amândoi!

Spiridon. Vă mulțămesc frumos. Acum să vă mai rog ceva.

Florin. Da, vrei să te mai răsplătesc pentru frumoasa ta purtare?

Spiridon. Știți foarte bine, că Ilie e vinovat la toate.

Florin. Ei, spune ce vrei?

Spiridon. Vai de capul meu! D le sunt și eu amorezat.

Florin. Tu amorezat?

Spiridon. Da și iubita mea e fata din casă a D-lui Gherasim.

Florin. Bine, dar ce pot eu să făc?

Spiridon. Sunt servitorul D-tale și ai putea să vorbești cu D-l Gherasim.

Florin. Fata te vrea?

Spiridon. Imi sărută și mânil.

Florin. Bine, am să 'ncerc. Dar spune-mi cum o să susții tu o femeie?

Spiridon. Ilie are să mă învețe.

Florin. Mai bine ar fi să te cumințești singur.

Spiridon (ap.) Dacănici acum n'am fost cuminte, apoi n'am să mă mai cumințesc niciodată (se retrage în fund și vorbește).

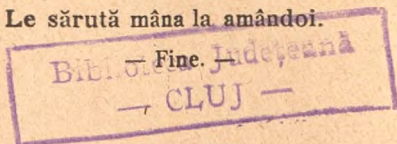
Valeria (întând). Iată ăsta e servitorul meu!

Florin. ăsta e al meu D-șoară.

Valeria. Ba al meu. . .

Spiridon. Stați, stați să vă deslușesc eu. Sunt al amândurora. Am jucat o comedie, care după cum simt, a ieșit bine, lăsați-mă să vă servesc și de-acum înainte și să fie într'un ceas bun. Sărut mâna.

Le sărută mâna la amândoi.

1. Soare cu ploaie, comedie în 1 act de Iosif Vulcan L 12—
2. Idil la țară, comedie 1 act de M Baiulescu . . . —
3. Biletul de tramvai, com. în 1 act de Gr. Măruțeanu „ —
4. Un om buclucaș, comedie în 1 act de M. Baiulescu „ 12—
5. Trei doctori, com. 1 act, din l. ger. de V. A. Vlaicu „ 12—
6. Pălăria ceasornicarului, comedie în 1 act . . . —
7. Unde dai și unde creapă, comedie în 2 acte, după Alexandru Cosmar, de Iuliu Popescu . . . —
8. Pentru ochii lumii, comedie în 2 acte de Gil. . . —
9. Ruga dela Chisetu, com. pop. în 1 act de I. Vulcan „ 5—
10. Vacanții, com. origin. în 1 act de M. Baiulescu . . . —
11. Dragoste cu toane, piesă în 1 act de Șt. O. Iosif „ 6—
12. O ședință comunală, com. în 2 acte de G. Stoica „ 15—
13. Curiozitate fem. comedie în 1 act de M. P. . . . —
14. Lăsata secului, comedie în 1 act de M. Popescu „ 5—
15. Artistele, comedie în 1 act pentru fete de M. P. „ 3—
16. Șapte și nici o ispravă, com. în 1 act p. fetițe de M. P. „ —
17. Milionu, comedie în 1 act pentru fetițe de M. P. „ 5—
18. Nicolae Vulpe, piesă pop. în 4 acte de P. M. . . . —
19. Capriciul unui tată, comedie în 1 act de Z. Bârsan „ 5—
20. Cântecele cocoșului, comedie în 1 act de Z. Bârsan „ —
21. Cânele și pisica, comedie în 1 act de Z. Bârsan „ —
22. Slugă la doi stăpâni, com. în 2 acte. „ 6—
23. Dela nord la sud, comedie în 1 act de Z. Bârsan „ 6—
24. Casă vechie, com. în 1 act localizată de Adelina „ 6—
25. O Sâmbătă norocoasă, piesă pop. în 4 acte de I. V. —
26. Moise Păcurarul, piesă popor. în 4 acte, de Dr. D. Stoica, cântece și muzică de Dr. Justin Cl. Iuga „ 15—
27. Rococo, comedie într'un act de Gyp., local. de X. „ 4—
28. Bucătăreasa, com. în 1 act, loc. de Sebast. Stanca „ 5—
29. Vlăduțu mamei, comedie în 1 act „ 7—
30. Iepurașii la școală, de Aurelia Păcățian-Rubenescu „ 5—
31. Farmacistul, comedie în 1 act de Max Maurey „ 5—
32. Glorie postumă, 1 act de A. Mycho, loc. de I. Sch. „ 6—
33. O repetiție, dialog, localizată de Marila Bocu . . . „ 3—
34. Un capriciu, comedie într'un act localizată de M. D. „ 9—
35. Un accident curios, com. în 3 act loc. de M. Aegea „ 12—
36. Zoe, comedie într'un act de Yves Mirande „ 5—
37. Wilhelm Teil, dramă istorică în 5 acte, în versuri, traducere în forma originală de Șt. O. Iosif „ 20—
38. Invingeri strălucite, piesă în 1 act de H. P Petrescu „ —
39. Micul mincinos, comedie în 2 acte loc. de Bujorel „ 4—
40. Militărește comedie într'un act de I. R. Șirianu „ 5—
41. Poezii și monoloage, de declamat, de H. P. Petrescu „ 7—
42. Capra cu 3 iezi, piesă pentru copii în 3 tab. de R. Prișcu „ 4—
43. Crăciunul lui Osman, tragi-com, în 1 act. V Eftimiu „ 4—
44. Ariciul și sobolul, fabulă modernă 1 act. de V. Eftimiu „ 5—
45. Poveste de Crăciun într'un act. de V. Eftimiu . . . „ 4—
46. Pânea altuia, piesă în 2 acte trad. de H. P Petrescu „ 10—
47. Hangița, comedie în trei acte trad. de Nic. Iorga . . . „ 14—
48. Domnul scriitoruș com. țărăn. în 3 acte de Bidnei „ 10—